

Екатерина Ненчева

Привечер в тихий щепот на
зефира...

Привечер в тихий щепот на зефира
все твоят сребрен глас шепти:
докосне ли сърце ми – то замира...
и в отзвук тъжна струна затрепти.

И тоз напев разнесен в тишината –
далеч замира... без ответ...
Уви! И в скръб примира ми душата –
и чувствам чужд за мене целий свет!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6496>]